

РЕШЕНИЕ

№ 672

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **12266** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Р. А. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И. срещу РЕШЕНИЕ №3929 от 10.11.2021г. на зам.председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия. Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е неправилно, материално и процесуално незаконосъобразно. Релевира се нарушение на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ, доколкото не са обсъдени относими факти. Твърди се, че не може невъзможността за предоставяне на оригиналите на документи да се тълкува в ущърб на оспорващия. Допълва се, че същите не могат да бъдат изпратени защото пратките се проверяват. Непълнотите в бежанската история касателно определени дати –оспорващият обяснява с неточния превод и разликата в календара. Визира се, че неправилно не е приложен чл.9, ал.1 т.2 от ЗУБ, за да не се предостави хуманитарен статут. Твърди се, че присъдата от 8 години лишаване от свобода и 99 удара с камшик представлява непропорционално наказание и като такова попада под предметния обхват на чл.8, ал.5, т.2 от ЗУБ, определящ като действия по преследването и съдебни мерки, които сами по себе си са дискриминационни, както и изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание –по чл.9, ал.1 т.2 от ЗУБ. Твърди се, че

обстановката в И. от направената справка е обща и не дава възможност за преценка на конкретните факти. Оспорва се извода, че държавата по произход е сигурна страна, като в тази връзка се визира, че това заключение е формално. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание- жалбоподателят лично поддържа жалбата си и моли да се уважи. Дава обяснения относно противоречивите дати в интервюта. Жалбата се поддържа и от адв.И., който допълва, че не е разяснен статута на атеистите в И. и в тази връзка в справките няма данни, поради което моли да се отмени решение и да се върне преписката за ново разглеждане.

Ответната страна – зам.председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юрк.П. –изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата и допълва, че търсещото закрила лице е икономически емигрант.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег.№599 от 04.08.2020г. Р. А., [дата на раждане] в [населено място], [населено място], пров.А., гражданин на И., азар по народност, атеист по вероизповедание, неженен, ЛНЧ [ЕГН], с лични данни, установено с декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ- е поискал предоставянето на закрила.

Визирано е, че с решение №89 от 19.01.2021г. на зам.председателя на основание чл.15, ал.1 т.7 от ЗУБ е прекратено производството, съответно с решение №745 от 10.03.2021г.по чл.77, а.4 от ЗУБ на същия орган- производството е възобновено.

Ответникът е посочил, че Р. А. е заявил, че е напуснал И. на 08.02.2019г. нелегално с помощта на трафикант за Турция, където около 17 месеца е бил в И.. На 30.6.2020г. нелегално отново чрез трафикант е преминал в България. Потвърдил е, че търси защита с оглед осъждането му за престъпление. В интервюто от 10.08.2020г. заявява, че е роден и живял в [населено място], провинция А.. Завършил е основно образование и е работел като шивач. Посочил е, че е на 10.08.2017г. е бил разпределен да отслужи военната си служба от 21 месеца в централния затвор на провинцията като отговорността му била да охранява и съпровожда затворници до съда и болницата. На 22.06.2018г. заедно с други войници с автобус са отвели 9 затворника до съдебна институция и на връщане пред автобуса спрял автомобил с три лица. Заставили го да се качи в автомобила заедно със затворника, тъй като ръката му е била закрепена с белезници за ръката на същия. В автомобила го принудили да отключи белезниците и след 2 км. го изхвърлили, след което се е върнал пеша до автобуса и е разказал какво му се е случило. Разпитан е пред състава на избягалия затворник, като съдът е решил да го задържи, докато не се намери беглеца. Бил е 6 месеца в затвора, докато баща му не е платил гаранция и е трябвало на 09.02.2019г. да се върне в затвора. Допълнено е, че лице е посочило в интервюто, че в града са останали да живеят родителите, брат му и сестра му. Не е имал други проблеми с властите освен посочения случай, за който е бил осъден на 8 години и 99 удара с камшик. Не е бил член на групировки, не е бил политически ангажиран и преследван.

Визирано е, че при второто интервю от 17.03.2021г. кандидатът е пояснил, че по устав при съпровод на подсъдими –войникът не носи оръжие. Самият подсъдим не го е познавал, не е бил в съдебната зала, за да чуе присъдата му, но затворникът е бил подсъдим по политически причини и обикновено присъдата е смърт. Допълнил е, че

баща му е гарантирал с нотариален акт за имот, за да бъде пуснат за един месец под гаранция. Не му е била наложена друга мярка- подписка, проверка на адрес и т.н.. Решил е да избяга защото е осъзнал, че може да бъде осъден за бягството на политически затворник. Пояснил е, че баща му е бил викан два пъти след напускането му на И., като той не е бил търсен повече. Напуснал е И., защото ирано-турските отношения са засилени и ако е бил хванат са щели да го върнат в И.. След като е бил хванат в България и е регистриран -е решил с още четирима иранци да замине за С., където е бил хванат и върнат. При връщането в България –се е установил в [населено място] е работи около 5 месеца като заварчик, преди да бъде нелегално установен отново.

Посочено е, че е проведено и трето интервю от 21.09.2021г., в което кандидатът е пояснил, че обвинението срещу него е за сътрудничество с политически партии, които извършват дейност срещу режима на И.. Знае, че е осъден и на 99 удара с камшик, но не е запознат с окончателната присъда, където това наказание е отпаднало, а са останали само 8 години лишаване от свобода. Допълва, че е възможно осъдителната присъда да се прехвърли на член от семейството му.

С оглед изложеното –ответникът е приел, молбата за неоснователна. Посочил е, че в бежанската история липсват правдоподобни и добре аргументирани твърдения. Визирано е, че при анализа на устните състезания за бягството става ясно, че по време на съпровод войника няма оръжие, а ръката му е закопчана с ръката на затворника с белезници. За всеки затворник – има конвоиращ войник, заедно с войник с по-висок чин общо за всички, който има оръжие. Визирано е, че конвоят е бил на политически затворник до революционния съд, като по данни на молителя тези съдилища са различни от военните и от гражданските и издават най-тежките присъди вкл.смърт. С оглед това – ответникът е приел, че за посочените цели -нуждата от добре осигурена охрана, според молителя – не е приоритет, което звучи неправдоподобно. Визирано е, че след като тези съдилища са създадени да разглеждат сериозни и тежки обвинения, то охраната на подсъдимите ще е организирана безупречно, а няма да се поверява на наборни военнослужещи, поради което и поради това историята е приета за недостоверна и измислена. Ответникът, за да подкрепи твърденията си е посочил и констатирани противоречия за това кога е избяга затворника –на 22.06.2018г. или на 01.07.2018г.. Подложено е под съмнение и разказаното за това как оспорващият се е качил в автомобила на помогналите на затворника- без съпротива, без да се опита да сигнализира войника с оръжието, без да му закрият очите, както и да го пуснат, без да го наранят или убият. Прието е, че неправдоподобен е и разказа му как е бил пуснат под гаранция без да му се наложи друга мярка и без след като е избягал да се търси, а само да е разпитван баща му. Направен е извода, че след като е обвинен в престъпление против Ислямска Република И. –са щели да се вземат съответните мерки. Визирано е, че след като е останал 17 месеца в Турция, а веднага не е дошъл в България –то целта му не е била закрила, а икономическа миграция. Съответно приятелите му са останали да живеят в Турция, което означава, че са я считали за сигурна държава. Също така е акцентирано и на поведението му, след като е влязъл в РБ и е регистриран като търсец закрила-напуснал е лагера и държавата и е бил установен в С. като целта е била Ш. или Германия. Също така –след депортирането му от сръбските власти – вместо да се върне в лагера, ответникът е посочи, че молителят се е установил нелегално в С. за пет месеца и е работил като заварчик. Прието е, че лицето е нямало намерение да

търси закрила, а икономически емигрант, не бежанец по смисъла на Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния Комисар на ООН за бежанците, съгласно което лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде –не е бежанец. Ответникът е анализирал и представените от лицето писмени доказателства- копия на документи: лична карта, призовка, парична гаранция, съдебно решение, призовка за изпълнение на присъда, съдебна кореспонденция като е прието, че същите не се приемат за „автентични доказателства, съгласно нормите на българското законодателство“. Не е споделена причината за непредставянето на оригиналите, че пощенските пратки от И. се проверяват, като е посочено, че иранската пощенска компания транспортира над 3 милиона пратки и е неправдоподобно да се прави подобно твърдение за контрол. Въпреки, че не е кредитирал документите –ответникът е заявил, че съгласно §.197 от част II от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния Комисар на ООН за бежанците –изискванията за доказване не трябва да бъдат прилагани стриктно, но копията не следва да се приемат за верни, особено ако не съответстват на общия разказ на кандидата. С оглед изложеното –се прави извода, че бежанската история не е истинска. Визирани са конкретни противоречия в датите на заседанията и освобождаването на лицето от копията и от разказа му. Подчертава се, че присъдата е изпратена на адреса, където живее семейството му септември 2019г, а лицето е заявило, че чака решение по делото си и не знае за такова към 30.06.2020г., когато е преминало в РБ. Акцентирано е, че има две присъди- от 17.03.2019г. с наказание 8г. ЛС и 99 удара с камшик и втора присъда от 12.09.2019г., където наказанието е само ЛС.

Направен е извода, че не са налице основанията за предоставяне статут на молителя, доколкото причините за напускане на страната, не се приемат за достоверни, както и не се обвързват с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Посочено е, че лицето не обосновава опасения от преследване по причини, посочени в чл.8 от ЗУБ, както и по ал.4 на чл.8. По твърденията му в интервюто от 10.08.2020г., че всички азари имат проблеми- е подчертано, че лично лицето по тази причина не е имало проблем.

Не са установени и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Не може да се направи извода, е лицето може да бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Визирано е, че лицето не е било обект на никакво насилие и посегателство от този тип. В този смисъл не са отрити основания за приложение на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ или т.3.

Не е установено лицето да е било принудено да напусне страна си, поради наличие на въоръжен конфликт. Визирано е, че съгласно тълкуването дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело №С-465/07 , на чл.15, б.“в“ от Директива 2004/83 на ЕО силата на степента на безогледно насилие , характеризиращо въоръжения конфликт –се преценява конкретно от органа, до който е отправена молбата за закрила. В този аспект има позоваване на 4 справки –от 27.10.2021, 28.09.2021г., 16.06.2021г. и 08.06.2021г. вкл. е посочено, че властите не обръща особено внимание на лице, които не са успели са получат убежище и са се завърнали в страната по произход. Визирано е, че страната е мирна и безопасна като цяло, а само отделни райони каквито са пограничните с А.- са по нестабилни. В провинциите Систан и Б. има отделни терористични нападения, които обаче са спорадични. С оглед изложеното е

посочено, че не се установяват разширенията в решението от 17.02.2009г. на СЕС, че степента на безогледното насилие е висока предвид това, че самото присъствие на лицето е проблем и същото е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Не е установено да има вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съгласно пълзящата скала по т.39 на решението -колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че конкретно е повлиян от определени фактори –толкова по слаба по отношение на него е степента на безогледно насилие. С оглед изложеното молбата за закрила е приета изцяло за неоснователна и е отхвърлена.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО от ответника е представена справка вх.№МД-642 от 15.12.2021г., видно от която присъди се налага на лица, изповядващи напр. бахайска вяра и присъдите са като пропаганда срещу режима, за което е дадена една година затвор. Също е и за лицата приели християнството-осъждат се на една година за пропаганда срещу режима. В справката има данни за конфликт поради недостига на вода и лошото управление на водни ресурси в Централен И..Визирано е, че по данни на кюркската правозащитна организация има около 103 случая на нарушения на права в кюрдските райони като наказанията включват и удари с камшик ,както и част от задържаните /4 / са починали в затворите.

На основание чл.176, ал.1 от ГПК вр. с чл.144 от АПК –жалбоподателят е дал обяснения. В същите разяснява разминаванията за датите, отразени в решението и ги обяснява с разликите между християнския календар и мюсюлманския, който започва на 21.03 вкл. и преводача, ползва таблица за пресмятане по време на превода. Лицето визира, че Турция не е сигурна държава, но не е имал пари да продължи. Тръгнал е през С., за З. Европа, защото приятелите от центъра –така са направили. Потвърждава, че оригиналите на документите се намират при близките му, но те не могат да му ги изпратят, защото пратките се проверяват. За решението на съда е разбрал, когато е бил в Турция.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Жалбата е подадена в срок, от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

На първо място се установява, че ответникът по силата на заповед №05-803/14.12.2020г./л.16/ е упълномощен да издаде оспорения акт, поради което е налице компетентност във връзка с чл.75, ал.1 от ЗУБ.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма, има изложени мотиви, но при допуснати съществени процесуални нарушения.

На първо място по отношение на представените ксерокопия, съдът намира, че за тях има указание, дадено с докладна записка вх.№КП-1599 от 03.09.2021г. на Ал.В. /л.30/, че съгласно практиката на ВАС –трябва в административното производство ответникът да посочи дали приема писмените доказателства за истински или неистински, а в съдебното производство следва да ги оспори. В тази връзка е прието с решението, че не са „автентични доказателства, съгласно нормите на българското законодателство“, както и че не се приемат за верни по причина, че не се кредитира бежанската история, както и че не е кредитирана причината за непредставяне на документите.

Съдът не споделя тези изводи. Въпреки, че ответникът се е позовал на §.197 от част II от Наръчника по процедури и критерии

за определяне статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния Комисар на ООН за бежанците, че изискванията за доказване не трябва да бъдат прилагани стриктно – е отхвърлил писмените доказателства. Следва да се има предвид, че молителят не твърди, че всички 3 милиона пратки се проверяват, а е изразил опасения, че неговата пратка –ще се провери. Тези опасения не са неоснователни, защото същият има влязла в сила присъда за престъпление против Републиката /по-конкретно за сътрудничество с партии и групи против Република И.-л.42 на призовката, л.43 присъдата/, издадена от Революционния съд. На фона на изложеното и предвид това, че лицето е развило депресивно разстройство /хиподепресивен синдром/, видно от писмо на Фондация „Н.“ на л.64 /което изобщо не е обсъдено от ответника/,то тези опасения не могат да се разгледат като напълно несъстоятелни. В действителност в последната справка, представена в съдебно заседание, е посочено, че лица с отхвърлени молби за закрила не се преследват в страната по произход, но в случая се касае за лице с присъда. В тази част съдът намира, че неправилно не са били кредитирани представените ксерокопия. Липсата на оригинали – не води до извода, че копията не са снети от оригинала или че се касае за подправени документи. Не е ясно какво влага ответникът в думите „не са верни“ и „не са автентични“. Верността се свързва с удостоверителния характер на някои официални документи, а автентичността е свързана с авторството. Изводите за неавтентичност на документите се базират не на обективни данни например, че подобна институция /съд/ не съществува в страната, а на чисто субективните възприятия и обяснения по бежанската история на молителя. Отделно същият е подхода и за верността на документите. Ако, въз основа на справките за страната по произход беше установено, че няма процедура за охрана на подсъдимите от войниците /което е направено да се изясни, но безуспешно т.е. не може да се отхвърли като практика/ или че пуснатите под гаранция лица, получават задължително друга алтернативна мярка, която не е приложена –то тогава на основание тези обективни факти- ответникът напълно правилно би се позовал на невярност. Противно на това същият прави своите констатации от разказаното от лицето, което е неправилно. Същият е шивач по професия, млад човек, като не се очаква да има ясни и обстоятелствени познания по съдебните процедури, за

да се дискредитират твърденията му по отношение на разказаното за тях. Отделно дали историята, свързана с извършеното от него престъпление – е достоверна или не- не са неща, които могат да бъдат преценени от ответника. Дали в бягството има участие лицето, именно защото историята за това не е кредитирана от революционния съд – са факти преценени там, за да му се постанови осъдителна присъда. Дали е защитна теза или истина –не е предмет на обсъждане по молбата за закрила. Дори изтъкнатите неточности, относно датите –напълно достоверно се разяснява с дадените обяснения от жалбоподателя. Следователно –пълното отхвърляне на ксерокопията от ответника, базирано на предположения, а не на недостатъчно изяснени факти относно съдебните процедури и документи – е неправилно и е съществено процесуално нарушение.

Друго такова процесуално нарушение е, че няма никакви данни за изпълнение на присъди, каквато е тази на жалбоподателя. В последната справка има частични данни за изпълнение на наказания лишаване от свобода на затворници от друг етнос. В тази връзка се споделя възражението в жалбата, че не е преценен самото наказание, което е наложено. Това е така, защото изобщо не са кредитирани и обсъдени писмени доказателства в тази връзка. Не е преценено дали наказанието е пропорционално наказание, доколкото извода да обратното –а именно непропорционално наказание ще попадне под предметния обхват на чл.8, ал.5, т.2 от ЗУБ, определящ като действия по преследването и съдебни мерки, които сами по себе си са дискриминационни, както и изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание –по чл.9, ал.1 т.2 от ЗУБ. Видно от т.нар.окончателна присъда от 12.09.2019г., на л.43- същата е по конкретно дело №6316/98, има номер на съдебно решение, има вид престъпление „сътрудничество с партии политически групи срещу Ислямска република И., както и действия застрашаващи националната сигурност“, но не е ясно какво е наказанието. Също така предходното съдебно решение със същия номер 97002314557829, но от 17.03.2019г. на л.46 –е прието, че доказателствата са валидни, но не е посочено наказание. В решение под същия номер, но с дата на съставяне 15.03.2019г. на л.48 вече е посочено, че наказанието, което се налага от Революционния съд в Т. е 99 удара с камшик и 8 г.лишаване от свобода. Не е ясно откъде следва извода на ответника, че в

т.нар.втора присъда от 12.09.2019г. е отпаднало наказанието 99 удара с камшик. Видно от този документ на л.43 –не е посочено какво е конкретното наказание, а са изброени няколко такива общо-а/ лишаване от свобода, б/ условно лишаване от свобода, в/удари с камшик, г/глоба и т.е. Тези факти не са изяснени- какво е окончателното наказание на лицето, както и как се третира при изпълнение на наказанието затворниците.

Следователно, за да може да се прецени молбата за закрила –визираните обстоятелства –следва да бъдат изяснени вкл. дали при връщане на лицето –не ще се засегне принципа в чл.4 от ЗУБ за забрана за връщане, ако същото бъде изложено на нечовешко или унижително третиране изобщо или при изпълнение на наказанието. Изложеното налага отмяна на решението в неговата цялост и връщане на преписката за ново разглеждане със съобразяване на задължителните указания на състава в тази връзка. Също предвид данните от последната справка за осъждания на християни, доколкото лицето не е такова, но е атеист, то следва да се изясни и статута на тези лица, какво е отношение към тях вкл. и при изтърпяване на наказанието.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

По жалба на Р. А. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И.

ОТМЕНЯ като процесуално незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №3929 от 10.11.2021г. на зам.председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

ВРЪЩА преписката на ответника за ново разглеждане при съобразяване на указанията на състава.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

